

Tündérrózsafélék

Elmondanék egy történetet. Egy nyári történetet. Kezdetére írhatnám, hogy „Egyszer volt, hol nem volt”, és akkor azt hinnéd, hogy mese. Ha nem ezt írom az elejére, akkor elmondom, hogy ez egy mese. Tőlem, Neked. Egy nyári mese. Mert a történeteink, amint az életünk is, telis-tele vannak mesészerű fordulatokkal. Van bennük út, amit meg kell járni, van egy királylány, akit meg kell találni, vannak segítők, akik irányt mutatnak. És persze van vasorrú bába és tündér is. Rossz helyzetek, amiket meg kell oldani, és jók, amiket nem szabad túlértékelni.

Egy átlagosnak mondható tavaszi estén levél pottyant e-mail-fiókjainkba. Egy olyan, több címzettnek elküldött levél, amelyet ki-ki saját tempójában olvashat, meggyező tartalommal. Eddigi túravezetőnk írta nekünk, és hosszasan részletezve próbálta megértetni és elfogadtatni velünk azt a helyzetet, hogy idén, azaz 2017-ben, nélküle kell megszerveznünk és lebonyolítanunk kerékpártúránkat. Gondolataink szerzettségével és összevissza cikáztak a hír hallatán. Melyik úton, hová, hogyan induljunk? Tanácstalanul meredtünk számítógépünk képernyőjére. Ültünk, és lestünk otthonainkban magányosan.

Pirkadattündér azonban, aki a hajnali álmokat hozza, álomporos tarisznyájából néhány szemecskét Andrea pilláira szórt. Reggel, amint szemét dörzsölgetve ébredezett, egyre tisztuló tudata képtárából előbukkant a Szigetköz zegzugos, tündérrózsás tája. Mintha már járt volna arra, mintha már ismerné az utat, mintha már... Pirkadattündér ajándékából így lett elhatározás. Összeült a kupaktanács, megvitattuk a részleteket, és már fel is buzgott mindenki az indulás izgalma. A tájban tekerés felhőtlen érzése.

Feltarisznyáltunk hát „aranyat izzó Augusztus” (Csanádi I.) első péntekjének reggelén. Még hamuban sült pogácsát, tüzes soproni bort, no meg gumiragasztót is csúszattunk a vállunkon lifegő kerékpá-

ros-táskákba. Táltosparipáinkat pihentetve, parázzsal bőségesen megtetve szállítottuk országhatárokon át. Szépségük, kellemük, fenséges tartásuk irigységet ébresztett az osztrák határt őrző fináncokban, vagy csak gyanús volt nekik, és lopott árúnak nézték, mindenesetre minden adatunkat, rendszámunkat begyűjtötték, rögzítették, digitalizálták. El nem tűnhetünk a nagyvilágban, annyi már bizonyos!

Mindig nagy öröm és megköny-

meg zamatos itókát remélve. Még jó kebelbarátját is odahívta közénk, hogy karikásosstor-csattogtatással kápráztasson el minket. Leeső állal meredtek azonban Péterre, aki nem konkurálni akart, csak megmutatni a tudását. Lengette, suhintotta, csattogtatta az ostort, akárcsak egy jó csikós. A jó szomszédi viszony hozadékaképpen még birkapörkölt-kóstolót is kaptunk Pista komától, s még a lábas oldalát is kitakarítottuk kenyérbéllel, annyira ízlett az étel mindannyiunknak.

„Én vagyok az életnek kenyere” (János 6,48). Lipót pedig az a hely, ahol sütik. Glutén ide, szénhidrát oda, csak felkerestük azt a helyet, ahol azt a szép kerek, régi parasztkenyérré emlékeztető kenyeret sütik! Mert ez a családi vállalkozás

nyebbulés, amikor csapatunk vidéki tagjai is csatlakoznak hozzánk. Idén azonban nagy ívben hajtottak el mellettünk, amikor már ott várakoztunk úti célunk kapujában, Dunasziget hívogató táblája alatt, amelyen az alábbi felirat olvasható: „Akinak a szíve fáj, meggyógyítja ez a táj!” Elhajtottak, továbbmentek, elkerültek minket. Kerestük is egymást fürkésző szemekkel, de az utcanevek játékos tréfát üztek velünk. Ami Felszabadulás utca, az hogy lehet egyben Park utca is? Mi a Felszabadulást kerestük, Gáborék a Parkot. Mi a múltban bolyongtunk, ők a jelenben. Mígnem az összegabalyodott szálakat egy macska karma kuszálta szét, egészen annyira, hogy szembetalálkozott a két társaság, és elkezdődhetett az egymásra találás felhőtlen öröme!

Addig a pillanatig, míg csaknem elfogyott a falu útja, egy kacsalábon forgó tündérvárban reménykedtünk szálláshelyül. De annál is jobb hely fogadott bennünket, és még ráadásul a folyton forgás émelyítő érzésével sem kellett megküzdenünk kényelmes szobáinkban. Apró, pici lények vettek körül bennünket, remélve valami nagy fogásban, de kaptak helyette légycsapósuhogást. Házigazdánk gyakran tűnt fel teraszunk árnyékában, jó társaságot, fellegekbe szárnyaló beszélgetéstémát, no

is a mi megyénkből indult (GY-M-S m.), és ma már országos „brand”. Persze Lipót település idegenforgalmi érdekességei közé tartozik a strand is, amely méltán viseli a Lipóti Termál- és Élmenyfürdő nevet. Számunkra is tartogatott élményt a hely. Egy személyeset. Azt a látványt, amint egy jelentős, országosan ismert és terjesztett keresztény folyóirat főszerkesztője a Kiskegyed c. újságot olvassa. Sőt nemcsak olvassa, hanem olyan információkra tesz szert belőle, amelyeket tervei szerint alkalmazni is fog. Valami varázslásféle tudományba nyert betekintést, ami nem hagyta nyugodni, és próbálkozott is eme tudomány gyakorlásával. Például akkor, amikor ünnepi glédába vágva magát, virágot varázsolta elő, amellyel az együtt töltött napok végén Andinak és Jutkának háláját és köszönetét fejezte ki a szervezésért és navigálásért.

A jégmadár hazánk egyik legszínompásabb madara, amely folyók és tavak mentén található partfalakban költ. Állandó madarunk, amely télen a be nem fagyó folyóknál vészeli át a zord hónapokat. A „Jégmadár” nevet viselte az a kenukölcsönző társaság, amelynek vízi járművein indultunk a Duna holtágainak felfedezésére. Tündérvilág. Csend. Halk suhanás. Ragyogás...

Na most mit is írjak egy olyan világról, amely a túrparton van? Kőhajításnyira Soprontól, és eddig nem vettük a bátorságot, hogy vízre szálljunk, hogy átadjuk magunkat a tündérrózsák világának. Ha keresnéd a helyet, ahol a csend teljességét megtalálhatod, hát itt van! A Duna vízén lebegve, a Szigetközben, a Duna holtágaiban.

Amihez minden magyar férfi ért, az a foci – és a halászléfőzés. De a vízparti embernél jobban senki sem birtokolja ezt a tudományt. Szerencsére Gábor vérében is a Duna vize folyik, a mohácsi Duna vize, így ő, csak ő lehetett az, aki megfőzi ezt az ősi vízparti ételt. Persze többen is asszisztáltak neki. Tűzifa-hasogatás, tűzrakás, kóstolgatás, árgus szemmel figyelés, illatok kapkodása stb. – ezek fontos kísérő tevékenységei az üstben rotyogó fantasztikum elkészítésének. Csak a hal kifogását bíztuk Elek bácsira, a helybeli halak fő ismerőjére és a pecabot biztos kezelőjére. Ezen a főzőcskézős napon az időjárásfelelős esővel áztatta a tájat: vizet, mezőt, kertet, csónakot és bicajt, otthon ülésre kényszerítve minket. Az időt a *pétanque* nevű játékkal ütöttük el két zápor között. Ez a szabadtéri golyójáték alkalmat adott a célzó dobás gyakorlására, amelyről kiderült, hogy mást lát a szem, a lendítő kar, no meg „öcsi” [az apró fagolyó], akit meg kellett közelíteni vasgolyóinkkal. A játék egyszerűsége egyben nagyszerűség, mert amint lendítő kezünket elhagyta a golyó,

jöhett az izgalom: eléri vagy megéle, továbbéle vagy megállítja, megközelíti vagy pont ott áll meg, ahol a célgolyó, azaz „öcsi” áll.

A bösi (Gabčíkovo) vízierőmű turisztikai látványosságnak tekinthető, és így is tekintettünk rá. Hosszú töltésbicajozás előzte meg a Révkörtvélyesi-víztározó (Hrusov) partján, Szlovákiában. Szikrázó napsütésben, hűsítő szembeszéllal. A csillogó víztükör partján tekerni látványosságban kevésbé bővelkedő, de teljesítményben annál inkább. Ezen a napon a régi szép idők teljesítményeit hozva, megtettünk 80 km-t. Az emberi elme és kéz teremtette betonkolosszusban láttunk behajózni és átszilipelni egy utasszállító hajót. Külhóban jártunk, de magyar szó mellett ebédeltünk Vajk (Vajka) községben, amelynek temetőjében a fejfákon csak magyar neveket olvastunk.

Mosonmagyaróvár már a római korban lakott volt. Ma természetes kapocs Szlovákia, Ausztria és Magyarország között. Északon és keleten a Szigetköz, délen a Hanság, nyugaton pedig a Pándorfi-fennsík húzódo síkság határolja a várost. Területén folyik át a Lajta, amely itt egyesül a Mosoni-Dunával. Maga a város is a Duna hatalmas, 50-200 méter vastag törmelékújára épült. Megjártuk ódon utcáit, bepillantottunk egyetemének udvarára, sétáltunk folyói partjain. Elcsodálkoztunk kisvárosi báján, hívogató vendégszereteten. Akár még fogorvoshoz is bejelentkezhettünk volna, bár

a bőség zavarában nem tudom, mi lehetett volna a kiválasztás szempontja. Itt összekacsinthattunk volna a soproniakkal, fogorvosok városa a fogorvosok városával!

Utunk lassan a végéhez közeledett. De hol is van az a királylány, akit meg kellett találnunk a mesékben? Azt hiszem, minden együtt töltött pillanatban velünk volt. Barátságország királykisasszonya. Találkoztunk vele, amikor a Fekete Tulipán étterem vacsora nélkül hagyta Andit és Pétert, de a közös tányérról mégis jutott nekik falat. Amikor Jutka egyedül üldögélt a Duna-parton, és Gábor visszafordult a folyóról, aztán együtt megregve figyelhették a fény és víz közös táncát. De ez a királylány volt velünk akkor is, amikor csak tekerünk, csak tekerünk a Duna töltésén, magunk alá gyürve a kilométerek rengetegét. Velünk hallgatta Robi mesemondását, a Halhatatlanság rózsája – Anahakan rózsza című örmény mesét és a Fák titkos szíve című afrikai népmesét. Jelen volt Tamás karjaiban, és biztos kézzel kormányozta kenunkat, miközben mi, utasok, átadhattuk magunkat a víz életadó varázslatának. Klári vidám játékosága és lendülete Barátság királykisasszony lelki erejét mutatta meg nekünk. És velünk lesz jövőre is, mert magunkkal visszük, már tudjuk, hová, és tudjuk, mikor!

Cs. Sz. Zsóka

